

Den 5. Oktober 1898 forelagde samme Minister samme Ting et nyt Forslag, der gjorde *Beværtning*, derunder Gæstgiveri, med Udskænkning af Brændevin, Vin og skattepligtigt Øl, paa Landet til en Bevillingssag og i Byerne ligeledes, medmindre der her blev bragt i Stand en af Indenrigsministeriet stadfæstet kommunal Vedtægt, der indeholdt en Antalsbegrænsning. Beværtning uden Udskænkning af de nævnte Drikke var altid en Bevillingssag; *Gæstgiverne* kunde i Byerne beværte alle, paa Landet kun rejsende. *Handel* omtaltes ikke.

Den 7. Oktober 1899 forelagde Indenrigsministeren (Bramsen) i Folketinget et lignende Forslag, ifølge hvilket dog Gæstgivere havde Ret til at beværte alle og enhver, ogsaa paa Landet.

Ved Forhandlingerne om disse Forslag og ved talrige andre offentlige Menings-tilkendegivelser er det blevet klart, at den nuværende Ordning hverken tilfredsstiller Befolkningen i Almindelighed eller de næringsdrivende i Særdeleshed, og de Spørgsmaal, der først og fremmest blive at tage under Overvejelse, ere:

- I. Fri eller bunden Beværternæring, hvorved menes: skal Adgangen til at øve Beværternæring staa aaben som til enhver anden Næring eller ikke?
- II. Adgangen til Oprettelse af alkoholfri Beværtninger og Gæstgiverier.
- III. Gæstgiveriets Stilling til almindelig Beværtning.
- IV. Befolkningens Indflydelse paa de Bevillinger, der tildeles.
- V. Fri eller bunden Handelsnæring med Hensyn til stærke Drikke.

Som det af de ovennævnte Forslag vil ses, har der været nogen Vaklen angaaende de Drikke, der tiltrænge særlige Regler, men Forslagene ere til sidst dog endte med i Beværterlovgivningen at behandle Brændevin, Vin og skattepligtigt Øl ens, og Kommissionen maa slutte sig hertil.

I de fleste andre Lande er der vel for Brændevins Vedkommende givet betydelig strengere Regler end for de øvrige stærke Drikke, særlig i de Love, der ere af ældre Dato; men i Nutiden er Bevægelsen overalt henimod ensartet Behandling af alle tre Slags Drikke. Dette skyldes dels det overordentlige Indpas, de stærkere Ølsorter i den senere Tid have faaet i alle Lande¹⁾, dels Lægevidenskaben, der nu ser med andre Øjne paa Vin og Øl end tidligere, dels endelig Afholdsbevægelsen, der fra sit Synspunkt i lige Grad bekæmper Nydelsen af alle tre Drikke.

Foruden de nævnte Grunde kommer for Kommissionen ogsaa i Betragtning, at Brændevin som den billigste af de tre Drikke nydes forholdsvis mest af de ubemidlede; og større Strengthed overfor Brændevinsudskænkningen end overfor anden Udskænkning vilde derfor i Virkeligheden betyde strengere Regler for Beværtningslivet der, hvor de ubemidlede færdes, end hvor de velstillede holde til, hvad i mange Retninger vilde være uheldigt.

Man skal nu gaa over til at omtale de nævnte fem store Principspørgsmaal, førend man gaar nærmere ind paa Lovforslagets enkelte Bestemmelser.

I.

Fri eller bunden Beværternæring.

Foreløbig bemærkes, at Forholdene formentlig ere saa forskellige i By og paa Land, at fælles Lovregler ikke lade sig opstille. Medens Bybeværtningen som det Sted, hvor mange Beboere indtage deres daglige Maaltider, er at anse som en Fornødenhed, gælder dette ikke i samme Grad om Landbeværtningen, der oftest for Befolkningen kun er til Rekreation og Forlystelse og alene for de rejsende en Nødvendighed. Paa Landet med de større Afstande er det endvidere ved Indskrænkning i Beværtingernes Tal eller ved ganske at fjerne dem faktisk muligt i større eller mindre Grad at vanskeliggøre Adgangen til Alkohol, hvad derimod ikke i nævneværdig Grad lader sig gøre i Byerne. Og Erfaringen har endelig andre Steder vist, at der paa Landet lettere opstaar et ensartet i alle Befolkningslag lige stærkt repræsenteret Ønske om at komme bort fra den offentlige Alkoholudskænkning, medens der i Byernes mere uensartede, oftere vekslende Befolkning er langt mindre Udsigt til ensartede Anskuelser og Ønsker om dette Punkt gennem alle Befolkningslagene.

¹⁾ Bilag S. 62, 419.